

Łąka oczu

17-18.08.55

„Łąka oczu“

Mówisz —
jestem słaba
a trzeba mieć siłę
na życie —
i drżysz
powiem na żaglach
swoich oczu

W dalekiej ich głębi
dostrzegam horyzont
z falujących kwiatów
opalizujących w słońcu
oceanem i tęsknotą

Pytasz
czemu tak patrzę
a nasze usta
wyzwolone
spod władzy sternika
już dają sobie odpowiedź

więc sitowiem rzęs
zmyrzchem tajemnym
przesłaniasz łąkę oczu
do następnego zapatrzenia

Jesteś

cyganką
z oczami połyskującymi
smolną żagwią ogniska
i białogłową
z alabastrowym łonem
wyrzeźbionym w słońcu

Jesteś
uśmiechem umykającym
przed pogonią czasu
i grzechem wyśnionym
na rozognionych wargach
uśpionego lasu

Jesteś
kiedy cień rozsnuwa swą szarość
w jeziornym opalu
gwiadz zmierzchających
a moja nieśmiałość
w przeczuwaniu świtu

Wyznanie

Pragnę Ci powiedzieć
co jest niewyraźne
w nagłej ucieczce spojrzenia
w słowie postrzępionym milczeniem
w mijającym czasie

Czy potrzebne są takie monologi
jeśli i Ty na tej łące
potykasz się o kwiaty...

Pszczoly wyrozumiale zbierają
nasze rozterki
w plaster miodu
na przetrwanie
gdy się wreszcie
dogadamy

Czuwanie

Nie mam spokoju
próbując spamiętać
muzykę rozspanej przestrzeni

życie — powiesz —
ma swoje prawa

między jesiennymi źdźbłami traw
wyłapujemy zwiewną nić
babiego lata
ułudę kłęбка
w domowym kołowrotku

bądź mi kochanką

czas mija niepostrzeżenie
między świetlikami rosy
srebrzonej okiem księżycy

nie mam spokoju
próbując spamiętać
muzykę rozbudzonej łąki
czuwając